

třebili bez obdělání a úpravy, ježto si na něm postavili vlastním nákladem dřevěné boudy, jichž používali pro svou živnost, neboť tato jejich námaha a píle nespadá pod pojem obdělávání pozemku k docílení plodů z něho (srovnej rozhodnutí čís. 2087, 4348, 11.102 sb. n. s.). Označení, jež volily strany pro smlouvu, nemá tu význam, záleží jen na obsahu vyhrazených oprávnění a na hlavním účelu právního jednání. Protože v souzeném případě doba trvání nájemní smlouvy nebyla určena a o výpovědní lhůtě nebylo mezi stranami nic ujednáno, stačila by podle § 1116 obč. zák. ke zrušení smlouvy výpověď, daná i jen na čtrnáct dní.

Čís. 11889.

Byla-li proti žalobě zadané na krajském soudě vznesena námitka věcné a místní nepřislušnosti, ježto prý jde o spor, pro nějž jest příslušným pracovní soud (pracovní oddělení okresního soudu), dovolaný krajský soud pak žalobu odmítl pro věcnou nepřislušnost v době, kdy příslušné oddělení pro pracovní spory ještě nezahájilo svou činnost, rekursní soud však uznal příslušnost dovolaného krajského soudu, jest dovolací rekurs co do námitky věcné nepřislušnosti nepřipustný (§ 45 j. n.), co do námitky místní nepřislušnosti neodůvodněný, ježto místní příslušnost souvisí tu nerozlučně s věcnou příslušností.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, R II 256/32.)

Proti žalobě, zadané na krajském soudě v U., vznesl žalovaný námitku místní a věcné nepřislušnosti, ježto prý jde o spor, pro nějž jest příslušným soud pracovní, pokud se týče pracovní oddělení okresního soudu v Z. Soud první stolice usnesením ze dne 16. dubna 1932 vyhověl námitce věcné a místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku věcné a místní nepřislušnosti a uložil prvnímu soudu, by, pomina důvod odmítnutí žaloby, o ní dále jednal.

Nejvyšší soud dovolací rekurs v otázce věcné nepřislušnosti odmítl, v otázce místní nepřislušnosti mu nevyhověl.

Důvody:

V souzené věci byla vznesena námitka místní a věcné nepřislušnosti krajského soudu v U., ježto prý jde o spor, pro nějž jest příslušný soud pracovní, pokud se týče pracovní oddělení okresního soudu v Z. Napadenou částí usnesení rekursního soudu byla tato námitka zamítnuta a krajský soud v U. byl takto uznán věcně příslušným ku projednání sporu. Podle § 45, první odstavec, j. n. nelze napadati rozhodnutí sborového soudu první stolice o jeho předmětné příslušnosti z důvodu, že pro spor jest odůvodněna příslušnost některého jiného sborového soudu nebo některého okresního soudu. To platí i tehdy, když o příslušnosti sborového soudu rozhodl soud druhé stolice, neboť jeho rozhodnutí nastupuje na místo usnesení sborového soudu první stolice, nahražujíc jeho výrok, k němuž by bylo došlo, kdyby byl první soud nazíral na věc správně (viz rozhodnutí čís. 282, 3145, 5056, 7006, 11.311 sb. n. s.).

V souzeném případě jest míti na paměti, že usnesení soudu první stolice bylo vydáno dne 16. dubna 1932, že však oddělení pro pracovní spory u okresního soudu v Z., mohlo podle vyhlášky ministra spravedlnosti ze dne 17. března 1932, čís. 44 sb. z. a n. zahájit svou činnost teprve od 1. září 1932 a že podle § 42 zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n. spory uvedené v §§ 1 a 2 téhož zákona, pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud aneb oddělení pro spory pracovní, náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů. Rozhodnutím rekursního soudu bylo tedy v podstatě uznáno, že pro spor není odůvodněna v ě c n á příslušnost soudu okresního, nýbrž sborového soudu první stolice, a jest tu proto použití předpisu § 45, první odstavec, j. n. Z toho plyne, že rozhodnutí rekursního soudu o v ě c n é příslušnosti krajského soudu v U. není odporovatelné a dovolací rekurs bylo v tomto bodě jako nepřipustný odmítnouti. Otázka místní příslušnosti souvisí tu nerozlučně s otázkou příslušnosti věcné, takže, bylo-li rozhodnuto pravoplatně o této, jest tím rozřešena i ona. V tomto směru jest sice dovolací rekurs přípustný, ale nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 11890.

Stala-li se za projednání pozůstalosti mezi dědici spornou otázka vypočtení, není úkolem pozůstalostního soudu řešiti otázku, co a kterému svéprávnému dědici se má vpočítati do jeho dědického podílu, nýbrž jest věcí dědiců, by si sporné vpočítání provedli žalobou.

Tvrdila-li většina dědiců při sepisování inventáře, že věci (vkladní knížky) patří do pozůstalosti, musely býti do inventáře pojaty a jest ponecháno dědicům, kteří si činí nárok na věci, by spornou otázku vlastnických poměrů vyřešili sporem.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, R II 273/32.)

Pozůstalostní soud skončil pozůstalostní řízení a odevzdal pozůstalost. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Pozůstalostní soud nemá povinnost, by za všech okolností prováděl před odevzdáním pozůstalosti započtení darů a by rozhodl o kolaci. Poněvadž šlo o posloupnost podle zákona, mohlo jíti o započtení podle § 788 a 790 obč. zák. Tyto předpisy upravují jen kolační povinnost dědice k dědicům ostatním, avšak neukládají pozůstalostnímu soudu povinnost, by o kolaci, když se jí dědic dovolává, rozhodl. Ani zákonem ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. nebyla nespornému soudci taková povinnost uložena. Podle § 25 tohoto zákona může soudce nesporný, závisí-li rozhodnutí o předurčující otázce na zjištění sporných skutečností, účastníky odkázati na řízení sporné, jen musí až do vyřízení této věci učiniti opatření, jichž jest třeba na ochranu veřejných zájmů nebo k zajištění účastníků neb účelu řízení. Z toho jest zřejmo, že zákon neukládá nespornému soudci povinnost rozhodnouti za všech okolností. Jak z podání ze dne 20. června a 2. září 1931 je zřejmo, jednali dědici mezi sebou o dohodu. Podle protokolu o projednávání pozůstalosti ze dne 27. listopadu 1931 jest zřejmo, že se dědici o kolaci nemohli do-